

Sygn. akt **XXVII Ca 1584/22**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Katarzyna Małysa

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2022 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **M. W. i D. K.**

przeciwko **(...) Company z siedzibą w S. w I. Oddział w P.**

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie

z dnia 17 marca 2022 r., sygn. akt I C 2374/20

1. oddała apelację,
2. zasądza od M. W. i D. K. na rzecz (...) Company z siedzibą w S. w I. Oddział w P. kwoty po 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt XXVII Ca 1584/22

UZASADNIENIE

Z uwagi na to, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy ograniczył uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

Sąd Odwoławczy w pełni podziela i aprobuje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, uznając je za prawidłowo osadzone w zgromadzonym materiale dowodowym, jak również stwierdza, że poczynionym na ich podstawie rozważaniom prawnym nie można postawić zarzutu naruszenia obowiązujących przepisów.

Strona powodowa w apelacji podniosła zarzuty, które sprowadzają się do zakwestionowania przyjętej przez Sąd Rejonowy oceny prawnej żądania pozwu i uznania, iż wolą stron było zastosowanie rozwiązania prawa irlandzkiego

w zakresie terminu przedawnienia dochodzonego roszczenia. Zdaniem Sądu Okręgowego zarzuty te okazały się bezzasadne, i jako takie nie mogły skutkować podważeniem prawidłowości zaskarżonego orzeczenia.

Zgodnie z zapisem klauzuli zawartej w art. 2 ust 4 Ogólnego Regulaminu Przewozu (...) ((...)) „o ile Konwencja, przepisy obowiązującego prawa lub zawarta umowa przewozu lotniczego nie stanowią inaczej, niniejsze Warunki i Postanowienia oraz nasze regulacje będą podlegały prawu irlandzkiemu, zgodnie z którym należy je interpretować”.

Powołane postanowienie już w swej treści zawiera wskazanie, że ma ono zastosowanie tylko przy braku odmiennych uregulowań wynikających z obowiązującego prawa. W odniesieniu do powyższego należało zbadać czy obowiązujące przepisy prawa nie sprzeciwiały się takiemu zdefiniowaniu jurysdykcji, a w szczególności, czy rzeczony zapis mógł skutecznie wiązać konsumenta w świetle przepisów o niedozwolonych postanowieniach umownych, w tym w świetle regulacji art. 385³ pkt 23 k.c. stanowiącego, że w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które wyłączają jurysdykcję sądów polskich lub poddają sprawę pod rozstrzygnięcie sądu polubownego polskiego lub zagranicznego albo innego organu, a także narzucają rozpoznanie sprawy przez sąd, który wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy (test abuzynośności).

W ocenie Sądu Okręgowego postanowienie umowne wyłączające jurysdykcję krajową, stanowiące niedozwoloną klauzulę umowną, jest również sprzeczne z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości UE z 9 lipca 2009 r. (sygn. akt C-204/08). Trybunał zauważył, że w przypadku przewozu lotniczego osób pomiędzy państwami członkowskimi, dokonywanego na podstawie umowy zawartej z jednym przedsiębiorstwem lotniczym będącym rzeczywistym przewoźnikiem, sądem właściwym do rozpoznania powództwa o odszkodowanie, jest według wyboru powoda, sąd w okręgu którego znajduje się miejsce odlotu, albo sąd w okręgu którego znajduje się miejsce przylotu samolotu, uzgodnione w umowie.

Błędne jest zatem domniemanie strony powodowej, iż zgodnie z art. 2 ust 4 (...) strony zawarły umowę poddającą umowę przewozu prawu irlandzkiemu. Brak jest bowiem przesłanek do uznania, iż strony zawartej umowy przewozu uzgodniły i miały zamiar objąć właściwością prawa irlandzkiego kwestię przedawnienia.

W ocenie Sądu Okręgowego, w okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy bezwzględnie zastosowanie winien mieć art. 778 k.c., zgodnie z którym roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany - od dnia, kiedy miał być wykonany.

W uchwale z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt III CZP 111/16, Sąd Najwyższy stwierdził, iż roszczenie pasażera w przypadku odwołania lotu, jego opóźnienia lub odmowy przyjęcia pasażera na pokład przedawnia się z upływem terminu rocznego zastrzeżonego dla umowy przewozu według art. 778 k.c. Odpowiedzialność przewoźnika nie zależy od wykazania przez pasażera jego winy ani powstałej szkody, tym bardziej termin roczny znajduje uzasadnienie funkcjonalne. Wobec braku dodatkowych wymagań stawianych dla dochodzenia roszczeń przez uprawnionego należy uznać go za wystarczający dla ich potencjalnego zaspokojenia. Wiąże się to z celem jak najszybszego uzyskania odszkodowania w sprawach standardowych, nie wymagających zindywidualizowanej oceny, w przeciwieństwie do przypadków dochodzenia szkód wynikłych wskutek przewozu.

Niewątpliwie wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 22 listopada 2012r. w sprawie C-139/11 przesądził, że do przedawnienia roszczenia o odszkodowania opartego na przepisach rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów stosować się powinno przepisy danego państwa członkowskiego.

Dla konstrukcji przedawnienia podstawowe znacznie ma art. 118 k.c., przy czym wyraźnie zastrzeżone jest, że znajduje on zastosowanie we wszelkich tych sprawach, które nie są uregulowane przepisem szczególnym w sposób odmienny. Wedle art.775 k.c. zastosowanie przepisów rozdziału XXV k.c. odnosi się do sytuacji, w których brak jest uregulowań szczególnych dla świadczeń przewozowych. Takim przypadkiem jest długość terminu przedawnienia, która nie jest

regulowana żadnym innym aktem. W związku z tym wykładnia literalna przepisów potwierdza zastosowanie terminu rocznego z art. 778 k.c.

Finalnie Sąd Okręgowy stwierdził, iż skoro przewóz lotniczy miał miejsce w dniu 9 lutego 2018 r., natomiast powództwo zostało wniesione dnia 3 czerwca 2020 r., to roszczenie to nie mogło zostać uwzględnione - bowiem roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. przedawnia się w terminie rocznym, określonym w art. 778 k.c.

Zważywszy na zasadne przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji rocznego terminu przedawnienia dochodzonego roszczenia, co implikowało oddaleniem powództwa w całości – co Sąd odwoławczy w pełni podziela, apelacja strony powodowej została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.